

Kázání na svatodušní neděli, 19. května 2024, DKnL, TU

První čtení: Ez 37,1-14

Text: **Isaiah 61:1-3** Duch Panovníka Hospodina je nade mnou. Hospodin mě pomazal k tomu, abych nesl radostnou zvěst pokorným, poslal mě obvázat rány zkroušených srdcem, vyhlásit zajatcům svobodu a vězňům propuštění, ² vyhlásit léto Hospodinovy přízně, den pomsty našeho Boha, potěšit všechny truchlící, ³ pozvednout truchlící na Sijónu, dát jim místo popela na hlavu čelenku, olej veselí místo truchlení, závoj chvály místo ducha beznaděje. Nazvou je "Stromy spravedlnosti" a "Sadba Hospodinova" k jeho oslavě.

Duch svatý, dech svatý, nadechnutí svaté, svatý vítr a svaté provzdušnění, zkyprění a okysličení věcí udusaných a mrtvých.

Jednu velkou starost mám, že jsme z daru Ducha učinili nějakou výjimečnou záležitost církevního provozu, že se nám Duch svatý smrskl na běžně poněkud nepotřebné svaté plácání, o které přece rozumný člověk až tolik nestojí.

Zdá se, že Duch svatý je věcí všedního dne, věcí denně nutnou a bez níž by nebylo nic, co jest, a díky které ještě vůbec něco jest, díky němuž ještě věci, svět, čas, naše dny existují. Duch svatý má být každodenní neokázalou zbožností, písni melodickou, a třeba i písni smutnou, smutku, ale písni, která nechá projít, se kterou se prochází údolím stínů smrti k životu, totiž ke smyslu, k pravdě.

A ještě jinak řečeno, Duch svatý, Boží dech nad námi a s námi a do nás, tohle Boží dýchání z úst do úst, to není cosi, co je třešní na dortu, která holt také třeba není a když není, tak proč o ní mluvit, ale je to cosi, co činí obyvatelný svět obyvatelným světem. Nestydím se jít do obyčejnosti vzduchu, protože každé dchnutí člověka, to že mohu dýchat, tahle obyčejná věc souvisí s duchem Boží, tedy Duchem svatým. Dechu si člověk váží až tehdy, když po něm lapá, když dostane astma, kdy se dech úží. Tak to s námi je, že jsme schopni si dokonce ve své hlouposti vzduchu ubírat. Představte si, že tak naivní jsem, že Ducha svatého dávám do souvislosti s dobrým vzduchem na téhle zemi a s obnovou dobrého vzduchu všude tam, kde si ho bereme. Duch svatý je vlastně takhle velký ekolog, vede k čistému vzduchu a smělému nadechování k radosti. Duch, dech života, Duch svatý je principem bytí.

A bylo by to málo, kdyby s tím nešly další a další věci nadýchané, prodchnuté, svobodné a vzdušné. Jako je spravedlnost, takové řády mezi lidmi, kdy je radost být, svoboda, která nikoho neomezuje, protože tohoto ducha, tohoto vzduchu, tohoto dechu, tohoto větru je dost pro každého.

Hodně se bojím, že jsme Ducha svatého nechali lidem úchylným, vlastně dealerům náboženských drog, kteří místo nadechování vám tisknou na ústa hadr nasycený nějakým náboženským toluenem a nařizují dýchej zhluboka a pak s námi blábol nesmysly

Ano, Duch dává promlouvat, mluvit a rozumět jasná a průzračná slova, která plynou jedním dechem, a dokonce i tam, kde jsme si rozumět přestali, kde jsme druhým začali dávat ruku na ústa a dusit je, kde jsme druhým místo pravdy, která je nadechnutím, začali podávat lži, které dusí a udusávají. Mluvit tak, aby lidé mohli dýchat, zhluboka se nadechovat, okysličovat zblblé mozky jedy všelijakých hateů a fakeů. Nepochybně souvisí Duch svatý s novou řečí, řečí osvobodivou, řečí produševnělou. Tak mluvit, Duchu svatý nám dej, abychom si rozuměli s těmi, kteří už mluvit snad ani neumí. Duch svatý nad touhle společností, nad tímhle světem, tragicky rozděleným, tragicky zdušeným, tak udušeným, že jsou to už jen zdušené výkřiky leckde ze zasypaných sklepů po bombardování, či dokonce ticho z hrobů těch, co se už nenadechnou.

Duch svatým dech svatý, nadechnutí Boží, svobodný duch lidský prodchnutý, nafouknutý Božím dechem, profouknutý Božím dechem, vítr, co si pohrává s vlasy, které v něm svobodně zavlály. Oded', také zítra tam, kde budeme a pozítří a ve středu a ve čtvrtek, a v pátek a pak zas a zas, obdarování, obživení, rozdýchání Duchem svatým – spravedlností a svobodou, kterou činíme, kamkoli přijdeme – lid Boží konečně k něčemu, jako ti, kdo nesou spravedlnost, svobodu, volné dýchání pro všechny.

V tomhle světě úkol nad úkoly. Když uvažujeme o tom, kdo jsme a k čemu jsme, k čemu jsem já sám jako křesťan, tedy Kristovec, tedy následovník toho, na němž Duch Boží spočinul, který v tomhle duchu chodil po zemi a kam přišel, na lidi dýchal, foukal tuhle svobodu dechu, Ducha svatého. Jaký je rozdíl mezi mou, tvou a kristovou realitou poté, co se v něm zjevil Bůh a stal se člověkem? Podmínky jsou stejné. A když tenhle Kristus plný Ducha svatého šel, pak to byl nový vítr a čerstvé ovzduší a až po dnes je to nový vítr a čerstvé ovzduší tam, kde to lidem doklapne do reality, kde se ho na své cestě, ve svém uprášeném žití chytí za šos a směle dýchají. Ne nemícháme se neprávem do téhle cesty a do tohoto úkolu Spasitele, protože ten nám tady nechal, když na nás dechl a řekl, přijměte Ducha svatého a dýchejte a rozdýchávejte, neste vzduch do všech zatuchlostí světa, nebojte se a dýchejte.

Přijměte Ducha svatého a dýchat nepřestávejte, ani když vyjdete ze dveří kostela ven! Amen